

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.734 van 17 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verweerder werpt op dat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats in België bevat, zoals nochtans op straffe van nietigheid vereist in de artikelen 39/58 en 39/69, §1, tweede lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980.
Hij stelt dat het verzoekschrift dan ook onontvankelijk is.

1.2. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift onder de bewoordingen "met verblijfplaats te..." een adres bevat. Verzoekster werd op bedoeld adres opgeroepen voor de zitting van 29 oktober 2008 en liet zich ter terechtzitting vertegenwoordigen door haar advocaat.
De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent geboren en getogen in Grozny. Bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict vluchtte u met uw ouders naar Ingoesjetië waar jullie ongeveer één jaar bleven."

In 2001 keerden jullie terug naar Tsjetsjenië en trokken jullie in bij uw grootmoeder in Urus-Martan omdat jullie huis in Grozny verwoest was.

Op 4 april 2004 huwde u op traditionele wijze en op 9 april 2004 op officiële wijze (voor de zags) met uw man Anzor Daudov (O.V. 6.063.633).

Hierna woonde u zo'n 2 à 3 maanden met uw man in Ingoesjetië waarna u met uw man naar Turkije trok waar familie van hem woonde.

Op 21 februari 2007 keerde u met uw man terug naar Grozny.

Op 28 februari 2007 werd uw man van thuis uit meegenomen door drie mannen.

Na tien dagen vernam u dat uw man was vrijgelaten.

Eind april 2007 werd uw huis in Grozny bestormd door gemaskerde Russische militairen op zoek naar uw man.

De volgende dag trok u in bij uw moeder in Urus-Martan.

Begin november 2007 ontvluchtte u uw land van herkomst. Op 20 november 2007 reisde u per vliegtuig vanuit Oekraïne naar Frankrijk. U vernietigde uw internationaal paspoort tijdens de vlucht op het vliegtuig. Bij aankomst op de luchthaven van Parijs werd u door de douane tegengehouden. Na drie dagen te zijn opgesloten in een deportatie centrum werd u vrijgelaten met de mededeling om binnen de negen dagen een asielaanvraag in te dienen. Op 29 november 2007 kwam u naar België waar u uw asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw intern paspoort, huwelijksakte, en de geboorteaktes van uw kinderen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk

voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en te evalueren.

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Anzor Daudov (O.V. 6.063.633).

Er werd echter onder meer vastgesteld dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen wordt ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden.

Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot:

“Eveneens legt u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af met betrekking tot uw terugkeer naar de Russische Federatie in februari 2004.

Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS dd. 08/05/2007 p. 3) dat u toen terugkeerde naar Grozny en dat u daar ongeveer 5 à 6 maanden heeft verbleven tot juni 2004.

In het kader van uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u daarentegen (CGVS dd. 19/12/2007 p. 10 & 14) dat u na uw terugkeer in februari 2004 op verschillende plaatsen (Goity, Grozny, Urus-Martan) verbleef, dat u nooit langer dan één dag ergens was, en dat u toen voornamelijk in Ingoesetië verbleef. Ook uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 7) dat jullie toen voornamelijk in Ingoesetië verbleven.

Verder verklaart u aanvankelijk (CGVS dd. 08/05/2007 p. 7) dat toen u in 2004 in Grozny verbleef kort voor uw vertrek er een schietpartij plaatsvond, dat de rebellen toen werden omsingeld door de Kadyrovtsi en Russen, en dat uiteindelijk alle rebellen werden vermoord. Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u daarentegen (CGVS dd. 19/12/2007 p. 17-18) dat voor zover u weet er toen geen incident plaatsvond waarbij meerdere rebellen werden gedood.

U verklaart ook (CGVS dd. 19/12/2007 p. 10 & 14-16) dat toen u in februari 2004 terugkeerde naar de Russische Federatie u bang was om in uw eigen huis te blijven, dat u bang was te worden gearresteerd of te worden gedood. Het is dan ook merkwaardig dat u stelt (CGVS dd. 19/12/2007 p. 14-15) dat, toen u in 2004 huwde, uw vrouw en moeder met uw paspoort naar de bevoegde autoriteiten (“zags”) in Grozny zijn gegaan om uw vrouw uw naam te laten dragen en voor jullie een huwelijksakte te bekomen. U stelt dat er geen gevaar was omdat u er niet bij was en de autoriteiten dan niet op de naam zouden letten. Het is merkwaardig dat iemand die vreest te worden gearresteerd of te worden gedood en daarom ondergedoken leeft, zijn familie omwille van de door u vermelde redenen naar autoriteiten in Grozny zou sturen. Uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 7-8) dat enkel uw moeder toen naar Grozny ging om de huwelijksakte te bekomen. Het is opmerkelijk en komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen niet ten goede, dat u en uw vrouw over een dergelijke potentieel risicovolle onderneming – namelijk contactopname met de autoriteiten in Grozny waar u gezocht wordt - tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Deze vaststellingen zijn van die aard dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen en deze van uw vrouw, als zouden jullie in 2004 ongeveer een half jaar samen in de Russische Federatie hebben geleefd, wordt ondermijnd."

Ook legt u bedrieglijke verklaringen af over uw vlucht naar België.

U verklaart (CGVS p. 2-4) dat u per vliegtuig vanuit Oekraïne naar Parijs vloog en dat de eindbestemming Casablanca was. Tijdens de vlucht vernietigde u uw internationaal paspoort. Bij aankomst in Parijs stapte u van het vliegtuig en werd u door de douane in een "deportatiecentrum" geplaatst. U verbleef er drie dagen waarna u werd vrijgelaten met het verzoek binnen de negen dagen asiel aan te vragen. U stelt uitdrukkelijk dat u geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk.

Deze omschrijving van uw vlucht naar België valt echter niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat een niet-EU onderdaan het Franse grondgebied mag betreden indien hij over de nodige documenten beschikt die dit toelaten m.n. een internationaal paspoort met visum, of indien deze persoon niet over deze documenten beschikt maar hij aan de grens asiel aanvraagt waarna de Franse asielinstanties een gunstig advies geven en het Ministerie van Binnenlandse Zaken beslist dat deze persoon wordt toegelaten op het Franse grondgebied.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat u ofwel asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, hetgeen u echter uitdrukkelijk ontkent, of dat u de Franse douane passeerde gebruik makend van uw internationaal paspoort voorzien van een visum om het Franse grondgebied te betreden. U verklaart zich niet te herinneren dat er een visum in uw internationaal paspoort stond, hetgeen weinig geloofwaardig is.

U werd ermee geconfronteerd (CGVS p. 19) dat uw verklaringen betreffende uw vlucht ongeloofwaardig zijn waarop u verklaart de waarheid te spreken en dat u niet wou teruggestuurd worden naar de Russische Federatie. Deze motivering is onafdoende en leidt tot de conclusie dat u bewust uw internationaal paspoort voor de Belgische autoriteiten achterhoudt en zou essentiële elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag achterwege laat.

"Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen. Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw paspoort werd uitgereikt in juni 2003 toen u volgens uw verklaringen in Turkije verbleef en toont aldus niet aan als zou u tijdens de door u opgegeven periodes in Tsjetsjenië hebben verbleven.

Het door u neergelegde rijbewijs - volgens uw verklaringen (CGVS dd 08/05/2007 p. 2) een kopie - werd uitgereikt in 1996 en toont aldus evenmin uw recent verblijf in Tsjetsjenië aan. De convocatie van de ROVD van Oktjabrski in Grozny stelt dat u zich bij hen moet aanbieden in de hoedanigheid van verdachte en dit op 15 2007, zonder vermelding van de maand. Aangezien de preciese datum ontbreekt waarop u zich diende aan te bieden bij de ROVD kan er op ernstige wijze getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze convocatie. De beslissing van het parket van Nazran betreffende uw vermiste broer vermeldt dat u een verklaring heeft afgelegd over de verdwijning van uw broer. Gelet op het feit dat dit document dateert van 18 januari 2007 en uw broer verdween in december 2006, gelet op het feit dat u verklaart dat u van juni 2004 tot 21 februari 2007 in Turkije verbleef, en gelet op uw verklaring (CGVS dd. 08/05/2007 p. 9) dat een familielid aangifte heeft gedaan van de verdwijning van uw broer en dat u zelf buiten een contactname met het Rode Kruis op 3 december 2007 geen stappen heeft ondernomen, is het hoogst merkwaardig dat het parket in Nazran stelt dat u hieromtrent een verklaring heeft afgelegd. Deze vaststelling maakt dat er eveneens kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document.

Het opsporingsverzoek bij het Rode kruis stelt dat u op zoek bent naar uw vermiste broer en de convocatie van de MVD in Grozny stelt dat u er zich op 21 april 2007 moest aanbieden, maar deze documenten leveren geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen."

Verder legt u uw paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen voor die echter niet aantonen dat jullie tijdens de door u en uw man opgegeven periodes samen in Tsjetsjenië hebben verbleven.

De geboorteakte van jullie oudste kind Amina, meldt dat zij op 1 december 2005 geboren werd in Grozny. Volgens uw verklaringen (CGVS p. 9) werd Amina echter op deze datum geboren in Istanbul, Turkije. U stelt aanvankelijk (CGVS p. 11-12) dat uw moeder louter op basis van haar verklaringen over geboorteplaats en geboortedatum deze geboorteakte heeft bekomen. Gevraagd of uw moeder geen documenten nodig had om aangifte te doen van de geboorte van uw dochter, stelt u dit niet te weten en dat uw moeder toen misschien jullie paspoorten bij had. U werd erop gewezen dat het voorleggen van jullie paspoort geen bewijs is als zou er een kind zijn geboren, waarop u verklaart dat uw moeder dit op een of andere manier heeft geregeld, zonder dat u dit kan concretiseren. Gelet op het feit dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit een normale gang van zaken is om een geboorteakte te bekomen, kan er worden getwijfeld aan de authenticiteit van deze geboorteakte."

5.1. Verzoekster benadrukt dat haar nationaliteit en etnische origine niet worden betwist in de bestreden beslissing.

Zij laat gelden dat, overeenkomstig de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat Tsjetsjenen met verblijfplaats in Tsjetsjenië een gegronde vrees hebben voor vervolging binnen de Russische Federatie, zij dan ook dient erkend te worden als vluchteling.

Zij meent dat deze stelling kracht wordt bijgezet door het feit dat haar asielrelaas zelf in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Zij stelt dat door de Commissaris-generaal immers enkel de vluchtroute van haar echtgenoot uit Tsjetsjenië tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, de terugkeer van haar echtgenoot naar Tsjetsjenië in 2004, haar vluchtroute uit Tsjetsjenië naar België, en een aantal stavingsstukken worden betwist.

Wat betreft de vluchtroute van haar echtgenoot uit Tsjetsjenië tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, meent verzoekster dat de verklaringen van haar echtgenoot minder tegenstrijdig zijn dan de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Zij benadrukt dat deze gebeurtenissen dateren van 8 jaar geleden, zodat niet van haar echtgenoot kan worden verwacht dat hij ze van de eerste keer op een gedetailleerde wijze uiteenzet.

Zij stelt dat deze gebeurtenissen ook niet relevant zijn voor de directe vluchtaanleiding van haar echtgenoot, in tegenstelling tot de vlucht van haar echtgenoot van Tsjetsjenië naar België, die niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing.

Hoe dan ook, stelt verzoekster, kunnen deze tekortkomingen van haar echtgenoot haar niet worden toegerekend.

Aangaande de terugkeer van haar echtgenoot naar Tsjetsjenië in 2004, beweert verzoekster dat haar echtgenoot nooit heeft verklaard dat hij al de tijd in Grozny is gebleven.

Zij vervolgt dat de vrees voor vervolging van haar echtgenoot is ontstaan na diens arrestatie in 2007, zodat er dan ook geen probleem rees om een familielid naar de bevoegde autoriteiten te sturen om hun huwelijksakte af te halen.

Zij stelt dat ook deze gebeurtenissen niet relevant zijn voor de directe vluchtaanleiding van haar echtgenoot.

Voor wat haar vluchtroute uit Tsjetsjenië naar België betreft, stelt verzoekster dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zijn boekje te buiten gaat, aangezien het onderzoek naar de Staat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag gebeurt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat de stavingsstukken betreft, onderstreept verzoekster het feit dat de documenten die zij en haar echtgenoot hebben bijgebracht authentiek zijn.

Zij vervolgt dat het vereiste het asielrelaas te staven met stukken, overeenkomstig de UNHCR-proceduregids niet al te strikt moet worden toegepast in het licht van de bijzondere situatie waarin asielzoekers verkeren.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoekster dat haar alleszins het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, en derhalve geloof moet worden gehecht aan haar asielrelaas.

Zij merkt op dat de UNHCR-proceduregids duidelijk stelt dat een gegronde vrees voor vervolging ook aanwezig kan zijn in hoofde van de persoon wiens familielid of vriend werd vermoord, zoals in casu de broer van haar echtgenoot.

Zij wijst ten slotte nog op de slechte algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals beschreven in mensenrechtenrapporten en persartikels.

Verzoekster vraagt dan ook de bestreden beslissing te hervormen, *“wegens schending van voorschriften op straffe van nietigheid, overschrijding en/of misbruik van bevoegdheid”*.

5.2. De Raad benadrukt dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om erkend te worden als vluchteling; daartoe moet in concreto worden aangetoond dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging bij terugkeer naar dat land.

De Raad onderstreept dat het louter bewijs van de Tsjetsjeense afkomst hiertoe niet voldoende is. De bestreden beslissing stelt inderdaad terecht dat het risico op vervolging voor een Tsjetsjeense burger afhankelijk is van de reële individuele situatie van de betrokken persoon. Dit wordt op treffende wijze geïllustreerd door het feit dat het lokale bestuur en de ordehandhaving in Tsjetsjenië grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen is overgelaten.

Benadrukt dient ook dat rechtspraak in de hedendaagse continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

Iedere asielaanvraag dient bovendien individueel te worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen eigen asielmotieven hanteert en duidelijk verklaart dat haar vrees *“vloeit voort uit de situatie van haar echtgenoot”* (zie verzoekschrift, p. 4), die beweert aangehouden te zijn geweest door de autoriteiten van zijn land van herkomst omdat zijn broer Zelimchan een Tsjetsjeense strijder zou zijn.

Deze problemen van verzoeksters echtgenoot, DAUDOV Anzor, werden ongeloofwaardig bevonden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 18.733 van 17 november 2008. De documenten die verzoeksters echtgenoot heeft voorgelegd, werden in dit arrest besproken.

Verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft neergelegd niet; deze motivering luidt:

“Verder legt u uw paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen voor die echter niet aantonen dat jullie tijdens de door u en uw man opgegeven periodes samen in Tsjetsjenië hebben verbleven.

De geboorteakte van jullie oudste kind Amina, meldt dat zij op 1 december 2005 geboren werd in Grozny. Volgens uw verklaringen (CGVS p. 9) werd Amina echter op deze datum geboren in Istanbul, Turkije. U stelt aanvankelijk (CGVS p. 11-12) dat uw moeder louter op basis van haar verklaringen over geboorteplaats en geboortedatum deze geboorteakte heeft bekomen. Gevraagd of uw moeder geen documenten nodig had om aangifte te doen van de geboorte van uw dochter, stelt u dit niet te weten en dat uw moeder toen misschien jullie paspoorten bij had. U werd erop gewezen dat het voorleggen van jullie paspoort geen bewijs is als zou er een kind zijn geboren, waarop u verklaart dat uw moeder dit op een of andere manier heeft geregeld, zonder dat u dit kan concretiseren. Gelet op het feit dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit een normale gang van zaken is om een geboorteakte te bekomen, kan er worden getwijfeld aan de authenticiteit van deze geboorteakte.”

De Raad schaaft zich achter deze motivering en maakt ze tot de zijne.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat daarnaast geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift dat ze na de vlucht van haar echtgenoot *“bleef in Tsjetsjenië aangezien ze hoogzwanger was en de reis wilde uitstellen tot na de bevalling”* valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster weerlegt daarnaast ook geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar reisweg. Deze vinden steun in het administratief dossier en dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

In acht genomen wat voorafgaat, komt verzoekster dan ook niet in aanmerking voor de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster zet ten slotte niet uiteen welke voorschriften op straffe van nietigheid niet werden nageleefd, en hoe de Commissaris-generaal zijn macht zou hebben overschreden of misbruikt.

6.1. Verzoekster meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt dat uit haar asielrelaas reeds duidelijk is gebleken dat zij bij terugkeer een ernstig risico loopt gefolterd te worden of het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling. Immers, stelt ze, werd zij tijdens de ondervraging van haar echtgenoot eveneens met de dood bedreigd.

Zij verwijst naar de slechte algemene situatie in Tsjetsjenië, die, ondanks het feit dat er in de strikte betekenis van het woord geen oorlog meer heerst, nog steeds ernstig en onveilig is. Zij meent dan ook een ernstig risico te lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een intern gewapend conflict.

6.2. De Raad merkt op dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster en haar echtgenoot, blijft zij hiertoe in gebreke.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.